

JOHANNA SPYRI (1827–1901) este o autoare elvețiană. A petrecut multe veri din copilărie în cantonul Graubünden, ale cărui peisaje avea să le zugrăvească în cărțile ei.

Poveștile cu Heidi au devenit celebre prin descrierile vii ale peisajelor de munte. Autoarea a declarat că le-a scris „pentru copii și pentru cei care iubesc copiii“.

Johanna Spyri a redactat *Heidi, fetița munților* în numai patru săptămâni. Cu firea ei veselă și zburdalnică, Heidi, unul dintre cele mai cunoscute personaje din literatura pentru copii, reușește să lege prietenii cu toți cei pe care îi întâlnește, inclusiv cu caprele duse la păscut de ciobănașul Peter, care nu vor să se mai dezlipească de ea.

JOHANNA SPYRI

Heidi, fetița munților

Repovestită în limba română
de Jean Grosu

Ediția a III-a

ARTHUR

Cuprins

Partea întâi

1. Spre munții înalți	7
2. La bunicul	23
3. La pășune.	33
4. La bunica	48
5. Doi oaspeți.	65
6. Un nou capitol și alte întâmplări.	78
7. O zi furtunoasă pentru domnișoara Rottenmeier.	88
8. În casa Sesemann e zarvă multă.	106
9. Stăpânul casei află niște lucruri nemaipomenite	120
10. O bunică.	129
11. Heidi câștigă și pierde	141
12. În casa Sesemann umblă strigoii	147

13. O seară de vară la munte 162

14. Când toate clopotele bat 184

Partea a doua

1. Pregătiri de călătorie 203

2. La cabană sosește un singur oaspete 214

3. Răsplata 228

4. Iarna la Dörlfi 239

5. Sosesc prietenii 258

6. Viața la munte merge înainte 278

7. O minune la care nimeni nu se aștepta 291

8. Se despart, dar își spun „la revedere“ 302

1 | Spre munții înalți

Din veselul sat Mayenfeld, o potecă suie, printre pajiști și livezi, spre poalele munților ce domină din această parte întreaga vale. Se și simte aici mirosul pătrunzător al ierbii de munte, căci poteca e abruptă și se pierde sus, în pășunile alpine.

Într-o dimineață senină de iunie, o munteancă tânără și voinică, ducând de mână o fetiță cu obraji aprinși, pășea încet pe această potecă. Fetița să fi avut cinci ani, dar adevărata ei statură era greu de ghicit, căci, în ciuda soarelui ce începuse să dogorească, purta două sau chiar trei rochițe, iar peste ele un șal gros de bumbac, de culoare roșie. Înfofolită astfel și încălțată cu pantofi groși, bătuți cu ținte, părea mai voinică – o făptură durdulie care se cățara anevoie pe povârnișul abrupt.

Drumețele noastre lăsaseră în urmă valea cam de o oră, când pătrunseseră în micul cătun Dörfli, aflat la jumătatea distanței dintre Mayenfeld și imașuri. Era satul natal al tinerei muntence.

Sătenii o recunoscuseră numai decît, iar porțile și ferestrele începură să se deschidă la tot pasul în calea ei; o strigau, o chemau – ea le răspundea tuturor, fără să se oprească însă, înainte de a ajunge în dreptul ultimei dintre căsuțele risipite ale pitorescului cătun. Aici o voce îi strigă din pragul unei uși deschise:

— Stai puțin, Dete. Dacă mergi mai sus, te-ai însoți o bucată de drum, ce zici?

Dete se opri; în clipa aceea, fetița își trase mînuța din mîna ei și se așeză pe jos.

— Ești obosită, Heidi? o întrebă tovarășa ei de drum.

— Nu, dar, știi, mi-e cald, răspunse fetița.

— Ei, dacă îți mai dai un pic silința și mai întinzi și tu nițel pasul, într-o oră suntem sus.

O tânără rotofeie și drăgălașă țâșni deodată din căsuța cu pricina și li se alătură drumețelor noastre. Fetița se ridică și porni în urma femeilor, care se apucară să discute cu însuflețire, forfecându-i pe toți locuitorii cătunului și pe cei din împrejurimi.

— Da' unde-o duci pe copila asta, Dete? întrebă la un moment dat nou-venita. Nu e cumva micuța orfană rămasă după sora ta?

— Ba da, ea e și o duc la Unchiul, unde va rămâne.

— Ce tot spui? Ți-ai pierdut mințile, Dete?! Cum poți să faci una ca asta? Pun mîna în foc că bătrînul nici n-o să vrea să audă de așa ceva și o să te gonească.

— Cu neputință. E bunicul fetiței și e de datoria lui să facă și el ceva pentru ea. Până azi, am ținut-o la mine, dar te asigur, Barbel, că n-o să pierd din pricina ei slujba ce mi se oferă. Acum e rîndul bunicului să facă ceva.

— Da, mă rog, dac-ar fi un om ca toți oamenii, nici vorbă că și-ar face datoria, reluă cu glas priplit durdulia Barbel, dar îl știi cum e. Ce să facă el cu un copil, și, unde mai pui, atît de mic!

— La Frankfurt am găsit un loc grozav, la niște persoane care au fost la băi, vara trecută. Camera lor era la etajul meu și eu i-am servit tot timpul. Ar fi vrut încă de atunci să mă ia cu ei, dar nu eram liberă. Anul ăsta au venit din nou, și de data asta m-am aranjat în așa fel încât să le pot fi pe plac...

— Oricum, eu una n-aș vrea să fiu în pielea bieteii copile! strigă deodată Barbel. Nimeni nu știe ce se petrece cu moșneagul acela din creierii munților. Nu vrea să aibă de-a face cu cei din jur, nu dă cu anii pe la biserică și când, o dată pe an, se învrednicește să coboare din bîrlogul lui, cu bâta în mîna, toți îl ocolesc și se tem de el. Cu

sprâncenele lui sure și cu barba lungă de un cot, seamănă atât de mult cu un sălbatic fioros, încât, zău, ți-e și frică să dai ochii cu el.

— Și totuși, spuse Dete cu încăpățănare, e bunicul fetei și va trebui să aibă grijă de ea. De altfel, sunt sigură că n-o să-i facă niciun rău, nu de alta, dar el e răspunzător de soarta copilei, și nu eu...

— Tare aș vrea să știu, reluă Barbel, plină de curiozitate, ce are pe cuget acest Unchiaș din moșul munților, de se uită la oameni atât de urât și se ascunde acolo în cotlonul lui, singur cuc. Se spun tot felul de povești pe seama lui. Tu, Dete, cred că știi o mulțime de lucruri despre el, de la soră-ta, nu-i așa?

— Bineînțeles, dar n-am de gând să suflu nimic. Atâta mi-ar mai lipsi, să afle moșneagul.

Barbel voia de mult să afle mai multe despre Unchiașul din munți, despre moșneagul cu fața atât de aspră, care trăia retras acolo, în singurătatea lui, și despre care oamenii nu cutezau să vorbească decât pe ascuns.

De ce toată lumea îi spunea „Unchiașul din creierii munților“ sau „Unchiul din munți“? Doar nu putea fi unchiul întregului sat!

Barbel se măritase și se statornicise de puțin timp în Dörfli și nu știa o mulțime de lucruri

despre oamenii din sat și din împrejurimi. În schimb Dete, pe care o cunoștea bine, se născuse în Dörfli și trăise aici, împreună cu mama ei, până în urmă cu un an.

La moartea mamei, Dete se angajase cameristă la un hotel din Răgaz. De acolo venise ea în dimineața asta, cu copilul. Până la Mayenfeld le adusese un prieten, într-un car cu fân.

Barbel nu voia cu niciun preț să piardă prilejul de a mai afla câte ceva despre bătrânul Unchi din munți. Își strecură prietenos brațul pe sub brațul Detei și începu:

— Spune-mi, Dete, întotdeauna a fost bătrânul atât de sălbatic și de temut?

— Habar n-am. De unde să știu? Moșul are acum șaptezeci de ani, iar eu abia am împlinit douăzeci și șase. Cu toate astea, dacă nu mi-ar fi teamă că o să le aud repetate în toată valea, ți-aș spune bucuroasă unele lucruri, căci, vorba ceea, maică-mea și cu el erau amândoi din Domleschg.

— Cum adică, făcu Barbel jignită, tu nu crezi că aș fi în stare să păstrez un secret? Te asigur că n-o să-ți pară rău dacă o să-mi spui.

— Bine, dar bagă de seamă, o vorbă să nu sufli!

Și Dete își întoarse privirea spre a se convinge că Heidi n-o putea auzi. Copilul însă ia-l de unde nu-i – de câteva clipe se desprinsese de cele două

femei, iar acestea, în toiul aprinsei discuții, nici nu-i simțiseră lipsa.

Dete se opri; pe poteca șerpuitoare nu era nimeni și se putea vedea pe ea până la Dörfli.

— Uite-o! strigă deodată Barbel, arătând spre un povârniș destul de îndepărtat. Uite-o, se cațără la deal cu Peter, paznicul de capre, și cu turma lui. De ce o fi urcând azi atât de târziu? Dar, de fapt, cu atât mai bine, în felul ăsta, cel puțin o s-o poată supraveghea în timp ce noi stăm de vorbă.

— Pe fetița asta nu-i nevoie s-o păzească nimeni. Nu-i proastă deloc pentru cei cinci ani ai ei, știe să deschidă ochii și să tragă învățăminte din tot ce vede în jur, și asta o să-i prindă bine odată, căci, vorba ceea, bătrânul nu mai are nimic, are doar două capre și cabana lui de munte.

— Înainte era mai bogat? întrebă Barbel.

— Păi, cred și eu, răspunse Dete cu repeziune. Avea una dintre cele mai frumoase gospodării din Domleschg. Singurul lui frate, mai tânăr, a fost un băiat cuminte și așezat. În schimb el, fratele mai mare, a făcut-o pe domnul și a risipit toată averea la joc și băutură, în tovărășia unor oameni de proastă reputație. Părinții lui au murit de supărare, iar fratele pe care, de asemenea, îl ruinasă a părăsit țara, și de atunci nu se mai știe nimic de el. Unchiul, căruia nu-i mai

rămăsese decât proasta reputație, a dispărut și el, fără urmă. Mai târziu, s-a aflat că se angajase la Neapole ca soldat, și zece sau cincisprezece ani nu s-a mai auzit de soarta lui. Și pe urmă, într-o bună zi, s-a arătat din nou în sat, cu un băiețandru, pe care a încercat să-l aducă în familie, dar toate ușile i-au fost închise. Așa stând lucrurile, s-a supărat foc și s-a jurat să nu mai calce niciodată în Domleschg. Atunci s-a stabilit el aici, la Dörfli, cu fiul său. Se zice că nevasta lui ar fi fost elvețiană și ar fi murit la puțin timp după nașterea copilului. Se pare că a venit înapoi cu ceva bani, căci pe Tobias, fiul lui, l-a dat să învețe meseria de dulgher. Băiatul, fire blajină și harnic de felul lui, era iubit de toți sătenii. Nu la fel se poate spune despre taică-său, de care toată lumea se temea, căci îi mergea vestea că ar fi dezertat de la militarie, după ce ar fi făcut și alte grozăvii. Dar noi ce puteam face, era ruda noastră, mama lui și bunica mamei mele au fost surori bune, așa că n-am avut încotro și l-am primit printre noi și toți îi spuneam Unchiul. Cum dinspre mamă suntem înrudiți cu aproape tot satul, niciodată nu i s-a spus în Dörfli altfel și, după ce s-a retras acolo sus, în singurătatea lui, a devenit pentru toată lumea „Unchiul din munți“.

— Și Tobias? întrebă Barbel, foarte interesată.

— Ai puțină răbdare, nu pot să-ți spun totul deodată. Așadar, Tobias, după ce a isprăvit uce-
nicia la Mels, s-a întors în Dörfli și s-a însurat cu
sora mea Adelheid. El o iubea de mult și au fost
foarte fericiți împreună. Numai că fericirea lor
a durat prea puțin. La doi ani după căsătorie, în
timp ce dădea o mână de ajutor la o construcție,
lui Tobias i-a căzut o grindă în cap și l-a lăsat mort
pe loc. Adelheid nu și-a mai putut reveni. Prea
sănătoasă nu fusese ea niciodată și, astfel, au în-
gropat-o la câteva săptămâni după moartea soțu-
lui ei. S-a vorbit mult despre această nenorocire și
oamenii nu s-au sfiit să spună că în această tristă
poveste trebuia văzută pedeapsa pe care Unchiul
și-o atrăsese prin nelegiuirile lui. Pastorul însuși
i-a vorbit din suflet, cerându-i să se căiască, dar
Unchiul, ce crezi, s-a închis și mai mult în el și a
devenit și mai sălbatic. Nu mai vorbea cu nimeni;
de altfel, toți îl ocoleau și fugeau când dădeau
ochii cu el. Într-o zi a dispărut cu totul, apoi s-a
aflat că s-a aciuat în munți, de unde nu mai voia
să coboare. De atunci trăiește acolo, departe de
Dumnezeu și de oameni. Pe fetiță am luat-o la
noi, nu avea pe atunci decât un an. Vara trecută,
după moartea mamei, când m-am dus la Răgaz
să muncesc, am dat copilul în gazdă la bătrâna
Ursula Pfaffer. Acum însă, când plecarea mea la

Frankfurt e hotărâtă pentru poimâine, nu mai
pot să am grijă de ea.

— Și vrei s-o lași la Unchiul din munți? Mă
întreb ce-i în capul tău, Dete, spuse Barbel pe
un ton dojenitor.

— Și ce vrei să fac? întrebă Dete mirată. Eu una
mi-am făcut datoria. Doar n-oi fi vrând să iau cu
mine la Frankfurt un copil de cinci ani? Dar tu,
tu de fapt unde mergi, Barbel?

— Gata, am ajuns, răspuse Barbel. Am ceva
de vorbit cu mama lui Peter, paznicul de capre.
Știi, în timpul iernii toarce pentru mine. Drum
bun, Dete, și noroc!

Dete strânse mâna tovarăsei de drum și rămase
pe loc s-o urmărească din ochi până la micuța
cabană cafenie, aflată la câțiva pași de marginea
potecii. Cabana, ce se înălța la jumătatea drumu-
lui dintre sat și pășuni, era atât de veche și atât de
dărăpănată, încât marele ei noroc era văgăuna în
care se adăpostea. Când vântul sufla cu putere,
toate scârțâiau și trosneau în ea, din încheieturi:
ușile, ferestrele și chiar grinzile din acoperiș. Dacă
s-ar fi aflat undeva în vârful muntelui, vântul ar
fi smuls-o din pământ și ar fi prăvălit-o la vale.

Aici locuia Peter căprarul, un băiat de unspre-
zece ani, care dis-de-diminează cobora în Dörfli să
ia caprele spre a le duce la păscut. Abia spre seară